ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Από το πρόσφατο φύλλο της εφημερίδας της Νέας Σμύρνης “ΜΙΑ ΠΟΛΗ ΑΝΑΠΟΔΑ”

Κώστας Χατζηχριστοδούλου

Τα γραφεία ευρέσεως εργασίας στη Γερμανία λέγονται ZeitArbeit. Κάποιος που δεν έχει ιδέα νομίζει ότι αυτά απλά σου βρίσκουν δουλειά, παίρνουν μια προμήθεια και αυτό είναι όλο.

Στην πράξη πρόκειται για πρακτορεία ενοικίασης εργαζομένων. Συνήθως βρίσκουν μια θέση εργασίας στον τομέα της παραγωγής, ο άνεργος υπογράφει σύμβαση με το γραφείο, τον στέλνουν σε εργοστάσιο που έχει ανάγκη από προσωπικό και του παρακρατούν περίπου τριακόσια με τετρακόσια ευρώ το μήνα.

Η υπεραξία της εργασίας του γερμανού εργαζομένου (όπως θα έλεγε και κάποιος άλλος Γερμανός ονόματι Μάρξ) χρηματοδοτεί και το εργοστάσιο και τον εργοδότη του. Όλοι καλά. Έτσι λοιπόν ο μέχρι πρότινος άνεργος μετατρέπεται σε εργάτη, μισθωτή και ταυτόχρονα μίσθιο. Κατά τα άλλα ο μισθός είναι συγκεκριμένος σε όλα σχεδόν τα γραφεία, 8,20 την ώρα, περίπου χίλια ευρώ το μήνα, μαζί με ασφάλιση και μεταφορά στο χώρο δουλειάς, αν είναι μακριά από την κατοικία.

Έτσι μισθώθηκα κι εγώ για τις ανάγκες ενός εργοστασίου παραγωγής .... σνίτσελ. Η αίτηση γίνεται και μέσω διαδικτύου, αλλά μπορείς να επισκεφτείς τα γραφεία και προσωπικά. Όλα βέβαια στα γερμανικά. Αν δεν ξέρεις έστω και τα βασικά κανείς δεν πρόκειται να σου μιλήσει αγγλικά ή οποιαδήποτε άλλη γλώσσα, απλά θα κοιτάς απορημένος και εν τέλει, θα φύγεις. Γενικά η παρουσία σου πρέπει να είναι κόσμια, δηλαδή δεν θα πας με σκισμένο τζινάκι ας είναι και Dolce, ούτε με τον αέρα του τουρίστα στη Γερμανία, έτσι κι αλλιώς το χαμόγελο και η οικειότητα περιορίζονται στο τυπικό μιας συνάντησης για εργασία. Συνήθως υπάρχει μια λίστα με δουλειές, αλλά ως νεοφερμένος και χωρίς ικανοποιητική γνώση της γλώσσας μάλλον προορίζεσαι για την παραγωγή, όπου άλλωστε δεν χρειάζεται να μιλάς.

Όταν πρωτοπήγα στο εργοστάσιο ήταν σαν την πρώτη ημέρα στον στρατό, δηλαδή δεν ξέρεις ούτε πού πας, ούτε αν υπάρχει κανείς να σε υποδεχθεί. Από την άποψη αυτή ο στρατός είναι καλύτερος.

Εν πάση περιπτώσει, μαζί μ' έναν άλλο Γερμανό τον Σάσα, πήγαμε στα αποδυτήρια και πήραμε τις φόρμες εργασίας. Σημειωτέον, ότι προτού εργαστείς σε εργοστάσιο παραγωγής τροφίμων απαιτείται η παρακολούθηση ενός μίνι σεμιναρίου σε ιατρό για τους κανόνες υγιεινής απ' όπου και προμηθεύεσαι ένα πιστοποιητικό, υπογράφοντας μια υπεύθυνη δήλωση ότι δεν πάσχεις από κάτι, το οποίο και αποτελεί προϋπόθεση για την εργασία σου. Η διαδικασία είναι απλή, αφού προμηθευτείς φόρμα, κουκούλα, γάντια πηγαίνεις κατευθείαν στην κορδέλα παραγωγής, αποστειρωμένος από τα μηχανήματα κατά την είσοδο και έξοδο από τον τομέα σου και αρχίζεις κανονικά τη δουλειά. Τουλάχιστον στο στρατό έχεις και μια προσαρμογή, εκεί εντάσσεσαι αμέσως με το χτύπημα της κάρτας σου.

Κάθε δύο ώρες έχεις διάλλειμα δέκα, δεκαπέντε, είκοσι λεπτών. Το πρώτο διάστημα δεν έχεις αίσθηση του πόσο γρήγορα περνάει ο χρόνος, μέχρι να κάνεις ένα τσιγάρο και να χαλαρώσεις λίγο, επιστρέφεις και μοιραία μένεις νηστικός. Μαθαίνεις γρήγορα ότι τα πάντα είναι θέμα διαχείρισης του χρόνου. Το «σχόλασμα» το αποκαλούν το μεγάλο διάλλειμα, μέχρι την επόμενη ημέρα. Ρώσοι, Ρουμάνοι, Γερμανοί, Ιταλοί και εγώ ο μοναδικός Έλληνας. Ο προϊστάμενος ήταν Ρουμάνος, ο οποίος μίλαγε κάποιες φορές ακατάπαυστα στα γερμανικά ενώ το μυαλό και το κεφάλι σου ήταν «κολλημένο» στην κορδέλα της διαλογής. Αν έχει δει κανείς την ταινία του Τσάπλιν «Μοντέρνοι Καιροί» καταλαβαίνει αμέσως αυτήν την περιγραφή.

Κάποια στιγμή το οχτάωρο πέρασε. Ακούστηκε το ηλεκτρικό σινιάλο της παύσης και τα μηχανήματα σταμάτησαν. Είχα παρατηρήσει ανάμεσα σε άλλους έναν τύπο ο οποίος ατυχώς δεν καταλάβαινε καθόλου Γερμανικά με αποτέλεσμα να μην κατανοεί κάποιες οδηγίες. Ενας άνθρωπος τρομαγμένος, στον οποίο ο Ρουμάνος έβαλε τις φωνές για τον λανθασμένο χειρισμό του μηχανισμού απορριμμάτων, ενώ εκείνος έμεινε να κοιτάζει αποσβολωμένος όπως ο στρατιώτης το λοχία του. Ο ίδιος έπειτα ανέβηκε στο καπνιστήριο ντύθηκε για να φύγει, άναψε τσιγάρο, μόνος, ανάμεσα σε γερμανικούς αλαλαγμούς.

Ο Σάσα ήταν χλωμός, «Κώστα μου λέει, τι είναι αυτό (Wasistdas)? Οχτώ ώρες αυτό, και μου έκανε με το χέρι την επί οχτάωρο μονότονα επαναλαμβανόμενη κίνηση στην κορδέλα, καμία κουβέντα, κανένα γέλιο!» . Για τον Σάσα και για μένα ήταν η πρώτη και τελευταία ημέρα σε εκείνο το εργοστάσιο, αφού ο υπεύθυνος του γραφείου μας τοποθέτησε σε άλλο πόστο.

Κώστας Χατζηχριστοδούλου – δικηγόρος – μετανάστης της εποχής των μνημονίων

ΜΙΑ ΠΟΛΗ ΑΝΑΠΟΔΑ, αρ. φ. 16